

своето дѣтенце. Тя поискала да го вземе, но то бѣгало отъ нея, защото не познавало тази *млада* жена. Дѣтенцето плачело за своята *стара* майка, защото не можело да разбере, че тази *млада* жена е майка му.

Майката се чудѣла, какво да прави.

Тя трѣбвало отново да се прѣобрази и да стане пакъ *стара*, за да я обича дѣтето ѝ — инакъ трѣбвало да се раздѣли съ него.

И наистина, майчината любовъ надвила. Майката прѣдпочела да умре, кога въ пълна старостъ ѝ дойде смъртта, значи прѣдпочела да стане *смъртна*, но да се не раздѣля сега съ дѣтето си.

Отива майката при ручея, откача отъ храста старата си кожа, облича я и си отива. Дѣтенцето съ радостъ се хвърлило въ прѣгрѣдките на старата си майка, която отъ обичъ къмъ него изгубила своя вѣченъ, подмладенъ животъ и станала смъртна.

Такава приказка разказватъ дивацитѣ за майчината любовъ.

Ив. Руневски.

